

Arrest

nr. 81 314 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. THYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen in 2002.

Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 april 2011 verstuurt verweerder een brief met instructies naar het gemeentebestuur. Er wordt aan de gemeente verzocht om met betrekking tot verzoeker over te gaan tot de afgifte van een bewijs van

inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 19 juli 2011 weigert het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie de afgifte van een arbeidsvergunning en arbeidskaart met toepassing van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het KB van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van deze wet.

Op 11 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 september 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door :

T., A. (R.R.: 671042702060)

nationaliteit: Marokko

geboren te Rabat op 27.04.1971

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op punt 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Om deze aanvraag te staven legt betrokkene Belgische identiteitskaarten van zijn vermeende familie voor. Echter, betrokkene laat na om de afstamming met zijn zogenaamde vader en/of broer te bewijzen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs van afstamming te leveren. Verder toont betrokkene niet aan dat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn broer en/of vader of dat hij in België ten laste is van zijn familie. Uit het dossier blijkt niet dat zijn familie (vader of broer) een verbintenis tot tenlasteneming heeft ondertekend, wat een van de voorwaarden is om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.3. Tot slot toont betrokkene niet aan dat hij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door zijn broer en/of vader nodig heeft. Om deze redenen kan er geoordeeld worden dat betrokkene niet valt onder het criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Wat betreft de bewering dat betrokkene nooit een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, dient er opgemerkt te worden dat dit te wijten is aan zijn eigen houding op dat moment zodat dit niet kan weerhouden worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 10.12.2009 ontvankelijk wordt verklaart omwille van het feit dat de aanvraag zich eveneens beroep op criterium 2.8B en bijgevolg werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (art. 8 en art. 3 EVRM, betrokkene heeft niemand meer in het land van herkomst) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene art. 8 en art. 3 van het EVRM en dat betrokkene niemand meer heeft in het land van herkomst zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de schending van artikel 8 EVRM bij de gegrondheid zou behoren dient er het volgende opgemerkt te worden: betrokkene oordeelt dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele wijze aantoont op welke

wijze art 8 EVRM überhaupt zou worden geschonden. De afstamming met zijn vermeende vader en broer is allerm minst bewezen. Zoals eerder reeds vermeld is het aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs van afstamming te leveren. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Indien geoordeeld zou worden dat ook de schending van artikel 3 EVRM bij de gegrondheid zou behoren dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat betreft de bewering dat betrokkene niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan geen bewijzen voorlegt. Ook hier geldt weer dat het betrokkene is die op zijn minst een begin van bewijs moet leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niemand meer heeft in zijn land van herkomst vormt geen grond tot regularisatie.

Betrokkene beroept zich verder op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 28.04.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.19.07.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd waardoor betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B. Het feit dat betrokkene werkwilg is, Nederlands wil leren en diverse getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, hij kan er dus geen beroep op doen.

Tot slot wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

De tweede bestreden beslissing:

"Reden van de beslissing:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidspllicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en "van de instructie van 19 juli 2009 van de federale regering van 19/07/2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet".

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. De Minister van Migratie- en Asielbeleid bij de bestreden beslissing volledig te buiten gaat aan de motiverings- en zorgvuldigheidspllicht en hiermee de voornoemde wetsbepalingen schendt. Bovendien houdt de bestreden beslissing een volledige miskennis in van de) doelstellingen van de instructie van de federale regering van 19/07/09.

2. Wat betreft het criterium 2.3.

Verzoeker deed in zijn verzoekschrift beroep op de toepassing van criterium 2.3., zijnde het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie doordat hij een familielid is van een EU-burger, voor wie het verblijf vergemakkelijkt dient te worden.

Verzoeker bracht hierbij naar voor dat hij tal van Belgische familieleden in België heeft, waaronder zijn vader en broer, die de Belgische nationaliteit hebben;

De instructie van 19/07/09 voorziet dat familieleden van Belgen of EU-burgers geregulariseerd kunnen worden;

Hun verblijf dient overeenkomstig de Europese richtlijn 2004/38 vergemakkelijkt te worden en in casu is verzoeker familielid van een Belg en verzoeker was zowel vroeger in zijn land van herkomst als nu in België ten laste van zijn Belgische vader;

Bovendien verblijven ook alle andere familieleden van verzoeker in België (zie bijv. stuk 3 kopij paspoort broer) en bevindt de gezinscel van verzoeker zich in België;

Indien verzoeker verplicht zou worden terug te keren naar zijn land van herkomst dreigt er met zekerheid een schending van artikel 8 EVRM;

Verzoeker bevindt zich in een prangende humanitaire situatie die dermate klemmend is dat hij er zich niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering van het grondgebied een schending van zijn fundamentele rechten met zich zou meebrengen zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is;

Verzoeker heeft in zijn land van herkomst geen enkel familielid dat hem kan steunen;

Deze actuele humanitaire reden rechtvaardigt de aanvraag van verzoeker;

Indien verzoeker verplicht zou worden terug te keren naar zijn land van herkomst kan met zekerheid gesteld worden dat zijn recht op privé- en familielevens geschonden wordt, hetgeen niet opweegt tegen een ander belang;

Het weigeren van een machtiging tot verblijf zou disproportioneel zijn met het nadeel dat hieruit voor verzoeker voortvloeit;

TERWIJL:

In zijn stukkenbundel bracht verzoeker o.a. een kopij bij van de identiteitskaart van zijn Belgische vader en broer.

De motivering van verweerder bevat geen enkele verwijzing naar deze documenten. Ook bij de motivering omtrent de eerbiediging van artikel 8 EVRM kan geen verwijzing worden teruggevonden naar de documenten die verzoeker naar voor heeft gebracht om zijn verwantschapsband te bewijzen.

Verzoeker is dan ook niet in staat te achterhalen of verweerder met deze documenten in zijn beraad heeft rekening gehouden.

Nochtans verplicht de uitdrukkelijke motiveringsplicht (wet 29/07/1991) de overheid ertoe om de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen. Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 21/07/91 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze'. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt echter geenszins dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing met alle stukken van verzoeker heeft rekening gehouden en betrokken heeft bij de beoordeling van de aanvraag. De verwerende partij verwijst nergens naar de stukken die werden voorgelegd (o.a. identiteitskaarten) en de argumenten van verzoeker dat hij hier zijn gezinscel heeft.

De bestreden beslissing is dus niet afdoende gemotiveerd daar de motieven niet toelaten na te gaan of verwerende partij met alle gegevens rekening heeft gehouden voor wat de door haar aangewende afwijzingsgrond betreft.

Het middel dient dan ook gegrond te worden verklaard en te leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Wat betreft criterium 2.8.B is verzoeker er thans pas van op de hoogte dat er door de werkgever geen arbeidskaart werd verkregen. Verzoeker heeft geen mogelijkheid gehad om beroep aan te tekenen omdat hij door geen der betrokken partijen op de hoogte werd gebracht, desondanks zijn talrijke inspanningen om het resultaat te kennen.

4. Wat artikel 8 EVRM betreft maakt verzoeker de zelfde opmerkingen zoals vermeld onder afdeling 2 i.v.m. criterium 2.3.

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd nu hieruit niet blijkt of verwerende partij al dan niet rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgebrachte stukken.

Besluit:

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest in haar besluitvorming en dat er sprake is van een schending van de motiveringsverplichting: verwerende partij heeft met verschillende bewijsstukken geen (of minstens onvoldoende) rekening gehouden.

Er is minstens sprake van schending van de motiveringsplicht nu uit de bestreden beslissing niet blijkt of men met de stukken van verzoeker heeft rekening gehouden.

Deze gegevens zijn nochtans van manifest belang om te oordelen of de bestreden beslissingen in rechte en in feite verantwoord zijn en of dit al dan niet een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing bevat bovendien op geen enkele manier een motivering waarom de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt niet zou opwegen tegen een gedwongen terugkeer of de bescherming van de openbare orde.

Zodat:

De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en niet naar recht verantwoord is.

Het middel is ernstig en dient gegrond te worden verklaard, tengevolge waarvan beide bestreden beslissingen vernietigd moeten worden.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie maar dat verzoeker de afstamming met zijn zogenaamde vader en/of broer niet bewijst en nalaat aan te tonen ten laste te zijn van zijn familieleden. Verzoeker legt geen verbintenis tot tenlasteneming van zijn vader of broer voor. Evenmin toont verzoeker aan dat hij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging van zijn vader en/of broer nodig heeft. Verzoeker toont niet aan dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden omdat de afstamming met zijn vermeende vader en broer niet is bewezen. De loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM volstaat niet om als een grond voor regularisatie te worden weerhouden. De loutere vermelding dat verzoeker niemand meer heeft in zijn land van herkomst vormt evenmin een grond tot regularisatie. Verzoeker kan ook geen aanspraak maken op de toepassing van criterium 2.8B van de vernietigde instructie aangezien hem de arbeidskaart B werd geweigerd. De elementen aangaande de integratie doen niets af aan de voorwaarden gesteld in de vernietigde instructie. Verzoeker kan geen beroep doen op de Commissie van advies voor vreemdelingen. Ten slotte motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het bevat een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat geen enkele verwijzing is gedaan naar de identiteitskaarten van zijn vermeende Belgische vader en broer. In tegenstelling tot verzoekers bewering in het verzoekschrift blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de desbetreffende stukken worden aangehaald en worden beoordeeld, met name dat ze niet voldoen om de afstamming te bewijzen. In de beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd *“Betrokkene beroept zich op punt 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Om deze aanvraag te staven legt betrokkene Belgische identiteitskaarten van zijn vermeende familie voor. Echter, betrokkene laat na om de afstamming met zijn zogenaamde vader en/of broer te bewijzen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs van afstamming te leveren.”* Deze motivering volstaat om te voldoen aan de formele motiveringsplicht. Uit de beslissing blijkt, anders dan verzoeker van mening is, dat rekening is gehouden met de voorlegde identiteitsstukken van zijn vermeende vader en broer. Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat deze stukken niet volstaan om de afstamming te bewijzen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn

beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de door hem voorgelegde identiteitsstukken kan hij aldus niet worden gevolgd.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing *“een volledige miskennen (inhoudt) van de doelstellingen van de instructie van de federale regering van 19/07/09.”* Verzoeker heeft beroep gedaan op de toepassing van criterium 2.3 en verwees naar de Belgische familieleden in België, waaronder zijn vader en broer. Hij stelt dat overeenkomstig de Europese richtlijn 2004/38 het verblijf dient vergemakkelijkt te worden aangezien hij familieleden van Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift aan dat verweerder hem ten onrechte niet tot een verblijf heeft gemachtigd door het criterium 2.3 van de vernietigde instructie niet toe te passen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat

“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in het criterium 2.3, zodat hij in essentie een strikte of ruimere toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker inzake de schending van de materiële motiveringsplicht, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig. Verzoeker betwist in het middel niet dat verweerder te dezen bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf de toepassing van criterium 2.3 van de vernietigde instructie mocht nagaan. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit de instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332; RvS 6 maart 2012, nr. 218.333). Waar verzoeker de feitelijke beoordeling van de toepassing van het criterium 2.3 van de vernietigde instructie betwist, toont hij geen schending van een wettelijke bepaling aan.

Ten slotte voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat zijn gezinscel zich in België bevindt en hij geen familieleden heeft in het buitenland.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift heeft beperkt tot de verwijzing naar familieleden van Belgische nationaliteit, meer in het bijzonder zijn Belgische vader en broer. Hij stelt dat hij zowel vroeger in zijn land van herkomst als nu in België ten laste is van zijn Belgische vader.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM gemotiveerd:

“Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele wijze aan toont op welke wijze art 8 EVRM überhaupt zou worden geschonden. De afstamming met zijn vermeende vader en broer is allerminst bewezen. Zoals eerder reeds vermeld is het aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs van afstamming te leveren. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de bewering dat betrokkene niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan geen bewijzen voorlegt. Ook hier geldt weer dat het betrokkene is die op zijn minst een begin van bewijs moet leveren.”

Verzoeker laat ook thans na de afstamming met de familieleden in België aan te tonen. Verzoeker verwijst naar het paspoort van zijn broer doch brengt geen begin van bewijs bij in verband met de afstammingsbanden. Zelfs aangenomen dat er sprake is van een familieband met de familieleden van Belgische nationaliteit, laat verzoeker na aan te tonen dat zijn gezinsleven onder de bescherming zou vallen van artikel 8 van het EVRM. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen grootouders en kleinkinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention”*. Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid. *In casu* geeft verzoeker geen verduidelijking over de ‘familieband’ en beperkt hij zich tot de loutere vermelding dat hij *“zowel vroeger in zijn land van herkomst als nu in België”* ten laste is van zijn Belgische vader. Verzoeker voegt echter geen enkel stuk bij ter staving van zijn bewering. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker samenwoont met zijn vader. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze dat verzoeker niet aan toont ten laste te zijn van zijn vader en/of broer. Hij legt geen verbintenis tot tenlasteneming voor. Evenmin toont hij aan wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door zijn broer en/of vader nodig te hebben. De Raad is aldus van oordeel dat verzoeker een schending van het gezinsleven niet aan toont aan de hand van een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van familieleden in België. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN